

технічної роботи, що в кінцевому результаті сприятиме підвищенню якості, ефективності та оперативності прийняття відповідного рішення.

Список використаних джерел:

1. Конституційні функції прокуратури України, Прокуратура Донецької області. Офіційний веб-портал. Інформація. Довідкові матеріали. Електронний ресурс. URL: http://www.don.gp.gov.ua/ua/materials.html?_m=publications&_t=rec&id=119461 (дата звернення 27.01.2019).
2. Лушер В. В. Питання інформатизації органів прокуратури України. *Наукові праці МАУП, 2014. Вип. 2 (41). С. 114–117.*
3. Про прокуратуру: Закон України № 1790-ХІІ від 5 листопада 1991 року. Відомості Верховної Ради України. 1991. № 53. Ст. 793.
4. 4.Електронний ресурс. URL. <http://book.net/index.php?p=achapter&bid=11677&chapter=1> (дата звернення 31.01.2019).
5. 5.Проблемы эффективности прокурорского надзора. Под ред. К. Ф. Скворцова. М.: *Юрид. лит.*, 1977. 160 с.
6. Прінь Л. Інформаційно-аналітичне забезпечення – передумова планування роботи. *Вісник прокуратури*. 2006. № 4. С. 81–85.
7. Рыжов А. Б. К решению проблемы предоставления собственникам помещений в многоквартирном доме информации, необходимой для проведения их общего собрания. *Жилищное право*. 2007. № 2. С. 3–32.

Чернишова В.Ю.

здобувач,

*Київський національний університет
імені Тараса Шевченка*

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ІНСТИТУТУ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ

Аналіз правового регулювання адміністративної відповідальності публічних службовців – сукупність правових норм, що містять у собі ознаки складів адміністративних правопорушень, суб'єктами вчинення яких можуть бути публічні службовці – на сьогодні змушує робити висновки про занадто несистематизовану та хаотично влаштовану модель правового регулювання, яка насамперед не враховує сучасні суспільні інтереси та існує поза об'єктивною реальністю розвитку правової держави. Для того, щоб пояснити таке бачення, варто проаналізувати основні проблемні моменти адміністративної відповідальності публічних службовців:

1. Запропоновану у доповіді проблематику за системним підходом до класифікації правових норм варто віднести до інституту адміністративного права, обґрунтовуючи це специфічним видом суспільних відносин, що виникають на підставі встановлення факту порушення публічним службовцем

встановленого законодавством правового порядку у сфері охорони прав і свобод громадян, власності, конституційного ладу України, прав і законних інтересів підприємств, установ і організацій, встановленого правопорядку, зміцнення законності, запобігання правопорушень. Запропоновані сфери суспільних відносин зазначені у Кодексі України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП), проте, зважаючи на положення статті 2 цього ж кодексу, іншими законами можуть встановлюватися і інші сфери, порушення яких стане підставою для притягнення публічних службовців до адміністративної відповідальності. Пояснюється це характером законодавства України про адміністративні правопорушення. Висновок, який можна зробити із зазначеного: відсутність чіткого розуміння та переліку правопорушень, суб'єктами яких можуть бути публічні службовці. До того ж, буде хибним зазначити, що навіть у КУпАП законодавцем визначено достатню кількість складів адміністративних правопорушень, пов'язаних із корупцією.

2. Недосконалість змістовного наповнення чинних правових норм у КУпАП, що містять склади адміністративних правопорушень. Дану особливість варто розуміти як, по-перше, звуження складів адміністративних правопорушень, суб'єктом вчинення яких може бути публічний службовець, до правопорушень, пов'язаних із корупцією, а по-друге, неповне (таке, що підлягає неоднозначному тлумаченню) формулювання положень окремих статей, таких як, наприклад, ст. 172-9 КУпАП «Невжиття заходів щодо протидії корупції». Відсутність конкретизації у формулюванні складу правопорушення призводить до того, що дана правова норма стає «мертвою».

3. Вибірковість при застосуванні норм КУпАП до правопорушників та невідповідність деяких санкцій реальним регулятивним потребам суспільства. Доречним прикладом стане судова справа, у якій особа, обіймаючи посаду офіцеру відділу прикордонної служби штабу Мукачівського прикордонного загону, будучи суб'єктом відповідальності за корупційні діяння – посадовою особою інших утворених відповідно до законів військових формувань, порушив обмеження щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності, передбаченого п. 1 ч. 1 ст. 25 Закону України «Про запобігання корупції», а саме: одночасно із виконанням обов'язків офіцеру відділу прикордонної служби штабу Мукачівського прикордонного загону протягом червня липня 2016 року працював в товаристві з обмеженою відповідальністю на посаді охоронника. Судом було вирішено визнати особу винним у вчиненні правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 172-4 КУпАП та накласти адміністративне стягнення у виді штрафу у розмірі 300 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян – 5100 (п'ять тисяч сто) гривень з конфіскацією отриманого доходу від роботи за сумісництвом в сумі 601 (шістсот однієї) грн. 40 коп., а також позбавити особу займати посади, пов'язані з виконанням організаційно-розпорядчих функцій в органах Державної прикордонної служби України строком на шість місяців. Очевидно, такий розмір адміністративних стягнень не є співрозмірним із реальними потребами особи-порушника. Такий підхід судової юрисдикції наводить на думку, що справа вирішена відповідно до закону, але не враховуючи принцип справедливості.

4. Відсутність механізму відшкодування завданої шкоди як наслідку від вчинення адміністративного правопорушення публічним службовцем. Дана проблема є чи не найголовнішою у процесі реалізації інституту відповідальності загалом, оскільки метою відповідальності є застосування заходів впливу на порушника та забезпечення усіма можливими способами максимального відновлення становища, яке існувало до вчинення правопорушення. У практичній площині можна навести такий приклад: порушення публічним службовцем норми ст. 172-7 КУпАП, що призвело до використання бюджетних коштів не за призначенням і спричинило шкоду колу приватних осіб. У такому випадку, публічний службовець нестиме відповідальність у межах санкції ст. 172-7 КУпАП, але одночасне вирішення питання, яким чином відшкодовується шкода приватним особам – неможливе з причин відсутності передбаченого механізму у законодавстві, що регулює питання адміністративної відповідальності.

Підсумовуючи викладене, звичайно неможливо обмежитись лише зазначеними аспектами окресленої проблематики. У питанні правового регулювання адміністративної відповідальності публічних службовців законодавцю слід враховувати не лише недосконалість сьогодення, а й перспективні напрями розвитку специфічного кола відносин, що виникають між публічною особою, яка виступає від імені держави, та приватними особами, зважаючи на вітчизняний тривалий законотворчий процес. Критична маса проблем на сьогодні лежить у площині застарілого нормативного регулювання та хаотичного внесення змін до законодавства, а також ігноруванні основоположних безпосередньо діючих норм Конституції, яка по суті і є гарантією забезпечення функціонування механізму адміністративної відповідальності.

Список використаних джерел:

1. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Закон від 7 груд. 1984 р. № 8073-Х. *Відомості Верховної Ради Української РСР*. Додаток до № 51. Ст. 1122.
2. Постанова Мукачівського міськрайонного суду Закарпатської області у справі № 303/4478/16-п від 9 серпня 2016 року. Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/59580742>.